

PARAULA I VIDA

L'aigua, element essencial per a la vida

Amb motiu de l'actual crisi econòmica, s'ha dit que tots hem de fer un esforç per educar-nos en un estil de vida més auster, valorant les coses petites, sabent compartir el poc que tenim, amb el nostre testimoni en el dia a dia. Avui voldria suggerir unes reflexions sobre l'ús responsable de l'aigua, com una expressió d'aquesta actitud austera i a la vegada solidària.

Em dona l'ocasió de fer-ho la celebració, el passat mes de març, a Marsella, del VI Fòrum Mundial de l'Aigua, una trobada que organitza

«L'aigua, un element essencial per a la vida», lema del VI Fòrum Mundial de l'Aigua

cada tres anys el Consell Mundial de l'Aigua i que reuneix entitats privades i estatals per analitzar i promoure una visió realista i solidària d'aquest element tan necessari per a la vida.

El tema d'aquesta trobada va ser precisament «L'aigua, un element essencial per a la vida». La Santa Seu hi va participar a través d'una delegació i el Pontifici Consell per a la Justícia i la Pau hi presentà una ponència que motiva aquest comentari. El text fa, en primer lloc, una síntesi històrica del llarg camí que ha portat fins al reconeixement del dret a disposar de l'aigua potable

ble, quelcom reconegut per la comunitat internacional. El *Compendi de la Doctrina Social de l'Església*, publicat l'any 2004, afirma que «el dret a l'aigua, com tots els drets de l'home, té el seu fonament en la dignitat humana i no en una valoració de caire merament quantitatiu», i afegeix que «és un dret universal i inalienable».

Amb notable realisme, en la segona part de la ponència, s'analitza la situació actual pel que fa a l'accés dels pobles a l'aigua potable i es reconeixen les moltes mancances existents en aquest aspecte. Es considera que més de 900 milions de persones no disposen d'una aigua que hagi passat per un procés suficient de depuració per tal de no comprometre la salut dels seus usuaris.

En la seva darrera part la ponència de la delegació de la Santa Seu formula algunes propostes d'actuació per poder avançar davant d'aquest greu problema per a moltes poblacions. Recorda que el dret a l'aigua potable ha estat reconegut, però que els progressos perquè sigui exercit en la vida pràctica són lents. Cal aplicar, també en aquest punt, el principi de la Doctrina Social de l'Església del destí universal dels béns i demana que l'aigua sigui reconeguda com «un bé comú mundial».

El document del Vaticà no oblida que la gestió de l'aigua no és un problema que pertanyi tan sols als tècnics, als polítics o als administradors dels recursos públics. «És i ha de ser —diu— una preocupació de tota la societat civil. La societat civil conserva la responsabilitat última en aquest punt i, per això, quan la comunitat política no es mostra capaç de complir la seva funció, la societat civil ha de mobilitzar-se perquè s'arribi a assolir aquest objectiu.»

La conclusió pràctica d'aquestes reflexions no pot ser altra que imposar-nos tots un ús auster, responsable i solidari de l'aigua. Quan milions de persones no disposen d'aigua en quantitat i en qualitat suficient, l'Església, en el Fòrum Mundial de Marsella, va aixecar una veu que es pot resumir en dues paraules: sobrietat i solidaritat.

† **Lluís Martínez Sistach**
Cardenal arquebisbe de Barcelona

El cardenal de Barcelona va presidir la missa del Rocío

El cardenal Martínez Sistach, el passat dia 27 de maig, va presidir la missa de la romeria de la Mare de Déu d'El Rocío, al Santuari d'Almonte, convidat pel bisbe de Huelva, Mons. José Vilaplana, amb qui apareix a la foto amb d'altres dirigents de la Germandat. El cardenal va acompanyar la Germandat de la Mare de Déu d'El Rocío de Cornellà de Llobregat, que enguany ha estat acceptada

com a Germandat filial per la Junta de Govern de la Germandat Matriu d'Almonte. L'entitat de Cornellà té la seu a la parròquia de Sant Miquel Arcàngel i té com a consiliari Mn. Gregori Manso, rector de la parròquia i delegat diocesà de Confraries i Germandats.

GLOSSA

Iniciar per continuar i viure

Un matrimoni amic m'explicava que el seu fill mitjà havia fet la primera comunió a l'església parroquial, unes setmanes enrere, després de seguir dos cursos de catequesi. El noi s'ho havia pres amb interès i mostrava desig de continuar aprofundint en els temes treballats amb els catequistes i en el coneixement de Jesús, aconseguit amb una Bíblia per a infants. Als pares això els desconcertava una mica, perquè el treball de la dimensió religiosa d'aquest infant quedava reduït a la classe de religió de l'escola i a una vivència familiar més aviat discreta. Els vaig recomanar que el seu fill continués anant a la catequesi de la parròquia, ja que de ben segur hi tenien prevista la continuïtat amb algun grup de postcomunió. Em semblà que aquesta alternativa no entrava en les seves previsions i que més aviat els sorprenia. Ni tan sols hi havien pensat.

El cas descrit és ben comú i freqüent. La majoria d'infants que han seguit amb il·lusió i interès la preparació per a la primera comunió, un cop l'han feta, abandonen la catequesi. La seva formació religiosa, pel que fa als continguts, queda reduïda —en el millor dels casos— a la classe de religió; l'aspecte vivencial, si no és vetlla, queda reduït a una pregària rutinària i el celebratiu, sovint, a una pràctica domi-

nical intermitent. És ben cert, també, que hi ha un bon nombre d'infants que segueixen la catequesi, aprofundeixen en la pregària personal i comunitària, participen amb les seves famílies en la celebració de l'eucaristia i, arribat el moment, ja adolescents, es preparen per rebre el sagrament de la confirmació.

«Des d'aquell moment, molts dels seus deixebles es van fer enrere i ja no anaven més amb ell. Llavors Jesús digué als Dotze: També vosaltres em voleu deixar? Simó Pere li respongué: Senyor, a qui aniríem? Tu tens paraules de vida eterna, i nosaltres creiem i sabem que tu ets el Sant de Déu» (Jn 6, 66-69).

Amb la iniciació en la fe, mitjançant el baptisme, comença el procés d'integració en la comunitat dels creients, l'Església. La catequesi bàsica, que prepara per a la primera comunió, i la continuada després, que culmina amb la confirmació, ajuden a recórrer aquest procés, reflexionant sobre les raons per creure i aprofundir en l'Evangeli i en l'experiència de vida cristiana. La catequesi, fent créixer interiorment, apropa els continguts essencials i fundants de la fe i pauta els esforços per conèixer Jesús i, des de la fe, assolir la seva vida i esdevenir-ne testimonis en el món.

Enric Puig Jofra, SJ

Joan XXIII: l'Església, al servei de la pau

«Jesucrist, en efecte, resta sempre al centre de la història i de la vida: els homes, o bé són amb ell i amb la seva Església, i aleshores frueixen de llum, de bondat, d'ordre i de pau; o bé viuen sense ell, o en contra d'ell, i estan deliberadament fora de l'Església, i aleshores experimenten la confusió, les seves relacions mútues es tornen dures i els amenaça el perill de guerres sagnants.»

(Del discurs del beat Joan XXIII en l'obertura del Concili Vaticà II, el dia 11 d'octubre de 1962, ara fa 50 anys)

DIUMENGE XI DE DURANT L'ANY

▶ Lectura de la profecia d'Ezequiel (Ez 17,22-24)

Això diu el Senyor: «També jo prendré un esqueix del brot alterós que corona el cedre, arrencaré un ull tendre de la punta del seu brancatge, i el plantaré visiblement en una muntanya ben alta, en una muntanya de la serralada d'Israel. Estendrà les seves branques, donarà fruit, i es farà un cedre magnífic. Ocells de tota mena s'ajocaran a la seva ombra i viuran en el seu brancatge. Tots els arbres del bosc sabran que jo sóc el Senyor. Jo abaixo els arbres alts i faig créixer els menuts, asseco els arbres verds i faig reverdir els secs. Sóc jo, el Senyor, qui ho he dit i qui ho faré.»

▶ Salm responsorial (91)

R. És bo de lloar-vos, Senyor.

És bo de lloar l'Altíssim, / de cantar al vostre nom, Senyor, / de proclamar al matí el vostre amor, / i de nit, la vostra fidelitat. R.

Els justos creixeran com les palmeres, / es faran grans com els cedres del Líban; / plantats a la casa del Senyor, / creixeran als atris del nostre Déu. R.

Encara donaran fruit a la vellesa, / continuaran plens d'ufana i de vigor, / per proclamar que el Senyor és recte, / que la meua Roca no coneix la injustícia. R.

▶ Lectura de la segona carta de sant Pau als cristians de Corint (2Co 5,6-10)

Germans, ens sentim molt coratjosos. Sabem que mentre vivim en el cos, vivim com emigrats lluny del Senyor, ja que no podem fer altra cosa sinó creure, sense veure'l; però ens sentim tan coratjosos, que preferim emigrar del cos, per anar a viure amb el Senyor, i no ambicionem res més que ser-li plaents, tant ara que som en el cos, com quan en sortirem. Perquè tots nosaltres hem de comparèixer davant el tribunal del Crist, on cadascú ha de rebre el que li correspongui segons el bé o el mal que haurà obrat vivint en el cos.

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Marc (Mc 4,26-34)

En aquell temps, Jesús deia a la gent: «Amb el Regne de Déu passa com quan un home sembra el gra a la terra. De nit i de dia, mentre ell dorm o està llevat, la llavor germina i creix sense que ell sàpiga com. La terra, tota sola, produeix primer els brins, després les espigues i finalment el blat granat dintre les espigues. Llavors, quan el gra ja és a punt, se'n va a segar-lo, perquè ja ha arribat el temps de la sega.»

Deia també: «A què podem comparar el Regne de Déu? Quina paràbola li escauria? És com un gra de mostassa, la més petita de les llavors, però un cop sembrada, es posa a créixer i acaba més gran que totes les hortalisses, amb unes branques tan grosses que els ocells es poden ajocar a la seva ombra.»

Jesús anunciava el Regne de Déu amb moltes paràboles semblants, perquè la gent l'entengués segons les seves disposicions; no els deia res sense paràboles, però en privat ho explicava tot als deixebles.

▶ Lectura del libro del profeta Ezequiel (Ez 17,22-24)

Esto dice el Señor Dios:

«Arrancaré una rama del alto cedro y la plantaré. De sus ramas más altas arrancaré una tierna y la plantaré en la cima de un monte elevado; la plantaré en la montaña más alta de Israel, para que eche brotes y dé fruto y se haga un cedro noble. Anidarán en él pájaros de toda pluma, anidarán al abrigo de sus ramas. Y todos los árboles silvestres sabrán que yo soy el Señor, que humilla los árboles altos y ensalza los árboles humildes, que seca los árboles lozanos y hace florecer los árboles secos. Yo, el Señor, lo he dicho y lo haré.»

▶ Salmo responsorial (91)

R. Es bueno dar gracias al Señor.

Es bueno dar gracias al Señor / y tañer para tu nombre, oh Altísimo; / proclamar por la mañana tu misericordia / y por la noche tu fidelidad. R.

El justo crecerá como la palmera, / se alzarà como cedro del Líbano; / plantado en la casa del Señor, / crecerá en los atrios de nuestro Dios. R.

En la vejez seguirá dando fruto / y estará lozano y frondoso; / para proclamar que el Señor es justo, / que en mi Roca no existe la maldad. R.

▶ Lectura de la segunda carta del apóstol san Pablo a los Corintios (2Co 5,6-10)

Hermanos: «Siempre tenemos confianza, aunque sabemos que, mientras vivimos, estamos desterrados lejos del Señor. Caminamos sin verlo, guiados por la fe.

Y es tal nuestra confianza, que preferimos desterrarnos del cuerpo y vivir junto al Señor. Por lo cual, en destierro o en patria, nos esforzamos en agradarle. Porque todos tendremos que comparecer ante el tribunal de Cristo, para recibir premio o castigo por lo que hayamos hecho mientras teníamos este cuerpo.»

▶ Lectura del santo evangelio según san Marcos (Mc 4,26-34)

En aquel tiempo, decía Jesús a las turbas: «El Reino de Dios se parece a un hombre que echa simiente en la tierra. Él duerme de noche, y se levanta de mañana; la semilla germina y va creciendo, sin que él sepa cómo. La tierra va produciendo la cosecha ella sola: primero los tallos, luego la espiga, después el grano. Cuando el grano está a punto, se mete la hoz, porque ha llegado la siega.»

Dijo también: «¿Con qué podemos comparar el Reino de Dios? ¿Qué parábola usaremos? Con un grano de mostaza: al sembrarlo en la tierra es la semilla más pequeña, pero después, brota, se hace más alta que las demás hortalizas y echa ramas tan grandes que los pájaros pueden cobijarse y anidar en ellas.»

Con muchas parábolas parecidas les exponía la Palabra, acomodándose a su entender. Todo se lo exponía con parábolas, pero a sus discípulos se lo explicaba todo en privado.

Jesús predicando la Bona Nova. Pintura d'Slatko Sulentik, Museu d'Art Modern, Ciutat del Vaticà

COMENTARI

La presència secreta del Regne

Les paràboles reflecteixen probablement les tradicions més autèntiques i genuïnes de Jesús. Són d'una riquesa extraordinària. Deixen entreveure una captació a fons de la realitat de la vida de cada dia, de les escenes més casolanes i dels detalls més senzills i insignificants. Són una mostra fefaent de la fina sensibilitat teològica de Jesús, que penetrava fins al moll de l'os les escenes més minúscules de la vida senzilla del poble, dels pagesos, dels pescadors i dels ramaders de la seva època. Són una mirada de penetració veritablement mística. Amb ulls creients, tots els detalls tenen sentit, tots els matisos reflecteixen el veritable fons de la realitat.

La paràbola d'avui, que només tenim en Marc, és un model de lectura contemplativa de les etapes de la creixença de la llavor. «Primer, els brins», només una brotada tímida i modesta, que tan sols s'insinua. «Després espigues»: la tija ja s'ha alçat i enfortit i s'esbadella en espigues tendres. «Finalment el blat granat dins les espigues»: la força, la plenitud, la vida. Tot això, sense que el sembrador hi hagi contribuït més que en la sembra. Per això el text diu que la creixença es fa pel seu compte, sense aportació del pagès (el grec diu *automatè*). El misteri de la vida i de la plenitud és un misteri que arriba sense que hom hi faci cap aportació rellevant.

Tot això il·lustra a bastament el misteri del Regne, el gran tema de la predicació de Jesús. El Regne és un misteri amagat, que està sempre a prop.

La força secreta d'un Déu que està sempre apropant-se, que creix sense parar i que arriba inexorablement a la plena realització.

És al temps de la sega, quan el misteri del Regne es farà palès. En aquest sentit no deixa de ser significatiu que el sembrador i el segador, en la paràbola d'avui, són el mateix.

Què ens diu aquest detall aparentment irrelevant sobre el Regne i la seva presència en les nostres vides?

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA

■ **Dilluns** (litúrgia hores: 3a setm.): 1Re 21,1-16 / SI 5 / Mt 5,38-42 ■ **dimarts**: 1Re 21,17-29 / SI 50 / Mt 5,43-48 ■ **dimecres**: 2Re 2,1.6-14 / SI 30 / Mt 6,1-6.16-18 □ **dijous**: Sir 48,1-15 / SI 96 / Mt 6,7-15 ■ **divendres** (□ Barcelona i Lleida): 2Re 11,1-4.9-18.20 / SI 131 / Mt 6,19-23 ■ **dissabte**: 2Cr 24,17-25 / SI 88 / Mt 6,24-34 □ **diu-menge** vinent, el Naixement de sant Joan Baptista (lit. hores: 4a setm.): Is 49,1-6 / SI 138 / Ac 13,22-26 / Lc 1,57-66.80.

JESÚS DE NATZARET, PER BENET XVI

25. La imatge de la llavor en el missatge de Jesús

Crida l'atenció la importància que pren la imatge de la llavor en tot el missatge de Jesús. El temps de Jesús, el temps dels deixebles, és temps de sembrar i de llavor. El regne de Déu és present com a llavor.

La llavor és exteriorment cosa petita. Fàcilment passa per alt. El gra de mostassa —imatge del regne de Déu— és la més petita de totes les llavors i ja porta a dins tot un arbre. En la llavor, ja és present l'esdevenidor. En la llavor, ja s'amaga el que ha de venir. És presència de la promesa.

El diumenge de Rams, el Senyor va descobrir el sentit ple de les distintes paràboles de llavor: «Us ho ben asseguro: si el gra de blat, quan cau a terra, no mor, queda ell tot sol; però si mor, dona molt de fruit» (Jn 12,14). El seu *fracàs* a la creu és justament el camí que va dels pocs als molts,

a tots. «I jo, quan seré enlairat damunt la terra, atrauré tot-hom cap a mi» (Jn 12,32).

A la creu es desxifren les paràboles. En els discursos de comiat, diu Jesús: «Us he parlat tot això en paràboles (en imatges); però ara ve l'hora que ja no us diré res més valent-me d'imatges, sinó que us parlaré del Pare amb tota claredat» (Jn 16,25).

Les paràboles parlen ocultament del misteri de la creu; no sols parlen, ja són part seva. Justament, en deixar entreveure el misteri de Déu en Jesús provoquen contradicció. I allà on esdevenen ben clares, per exemple en la paràbola dels vinyaters homicides (Mc 12,1-12), és on ja són estacions de la creu. En les paràboles Jesús no és només el sembrador que escampa la llavor de la paraula de Déu, sinó també la llavor mateixa que cau a terra per morir i donar molt de fruit.

Joseph Ratzinger-Benet XVI
(*Jesús de Natzaret*, 1a part, Ed. Claret)

EL CRISTIANISME ARA I AQUÍ

La gràcia del ritual

El trobament amb mi mateix i amb Déu en el marc del temple, en el ritual, en la celebració, ha estat un exercici difícil, llarg, ple de sinuositats; però la litúrgia és un lloc idoni per fer l'experiència, rebre la Paraula, degustar-la i mirar de comprendre-la. Costa entendre el seu caràcter repetitiu i cíclic, però a mesura que m'he anat fent gran, he comprès el valor de la repetició.

M'he adonat que, en les qüestions d'ordre espiritual, la lentitud, la meditació, la repetició, la divagació i la pregària hi tenen un paper cabdal. La immediata no serveix per abordar les profunditats de l'ànima. L'enfocament immediat val per als objectes ordinaris de coneixement, però no per a les qüestions profundes, les que afecten, de veres, el nostre itinerari existencial.

El ritual solament és comprensible a un cert nivell de repetició. Sols gradualment les realitats profundes desvelen la seva significació. Defensar la repetició és políticament incorrecte, fins i tot contracultural, i es tolera poc, però només la repetició permet comprendre a fons les coses, i comprendre's, a fons, un mateix.

En la societat de la pressa i de l'acceleració la lentitud és un contravalor, però també ho és la repetició. Si un contempla veloçment un paisatge, no pot contemplar-lo bé, perquè la contemplació, com l'aprofundiment, exigeix, necessàriament, lentitud, temps donat a fons perdut.

Cal temps per entendre el sentit d'una paràbola, el significat d'una resposta de Jesús. La repetició cíclica dels textos, lluny de ser una monotonia, és una ocasió per assajar la comprensió i assumptió plena de la Paraula.

No és políticament correcte, però cal reconèixer el valor que té el ritual en el desenvolupament espiritual. No l'he descobert fins fa poc. Lentament, a mesura que he anat participant del ritual, n'he descobert el sentit, n'he entès el ritme, n'he degustat la cadència. Estic a favor dels rituals dels profans i dels sagrats. Primer les persones, després els rituals. El ritu és estereotipat, tothom el celebra igualment, però per a les persones que el celebren cada ritual és únic.

Francesc Torralba
(*Jesucrist 2.0*, Ed. Pòrtic (Grup 62))

SANTORAL

17. ✠ Diumenge XI de durant l'any.

Sant Gregori Barbarigo, bisbe de Bèrgam i de Pàdua (s. xvii); santa Emília Vialar, vg. fund. (1856); beat Pau Buralls, bisbe.

18. **Dilluns.** Sants Marc i Marcel·lià, germans mrs. a Roma; santa Marina, vg. i mr.; sants Ciríac i Paula, vg., germans mrs.

19. **Dimarts.** Sant Romuald (s. x-xi), abat, nascut a Ravenna, fund. camaldulencs (EC, 980); sants Gervasi (o Gervàs) i Protasi, mrs.; santa Aurora, vg. i mr.; santa Juliana Falconieri, vg. servita (†1341).

20. **Dimecres.** Sant Silveri, papa (536-537) i mr.; santa Florentina, vg., ger-

mana dels bisbes Leandre, Fulgenci i Isidor.

21. **Dijous.** Sant Lluís Gonzaga (Mànua 1568 - Roma 1591), rel. jesuïta; sant Ramon de Roda (†1126), bisbe de Roda d'Isàvena; sant Adolf, bisbe; santa Demètria, vg. i mr.

22. **Divendres.** St. Joan Fischer (1469-1535), bisbe de Rochester, card., i St. Tomàs More (1477-1535), pare de família i canceller d'estat, mrs. a Anglaterra; St. Paulí de Nola (Bordeus 355 - Nola 431), bisbe, ordenat prevere a Barcelona; beat Innocenci V, papa (1276).

23. **Dissabte.** Sant Zenó, mr.; sant Josep Cafasso, prev. salesià; santa Agripina, vg. i mr. romana (s. iii).

ENTREVISTA

▶ **JOSEP M. ROVIRA BELLOSO**

50 anys del Vaticà II

Tot coincidint amb el cinquantenari de la inauguració del Concili Vaticà II, convocat pel Papa Joan XXIII perquè l'Església catòlica fes la seva posada al dia —*aggiornamento*— i s'obris al món modern, la Fundació Joan Maragall va organitzar un cicle de conferències per reflexionar sobre el que va representar aquella magna assemblea i el que representa encara. La lliçó inaugural del cicle la va impartir el teòleg Dr. Josep M. Rovira Belloso, professor emèrit de la Facultat de Teologia de Catalunya. Mn. Rovira afirma que «el Vaticà II va suposar un retorn del Poble de Déu a l'Evangeli de Crist i al conjunt de la paraula de Déu expressada en la Bíblia». «En les comunitats i parròquies es cuida molt que, en la primera part de la Missa, es proclamïn bé les lectures perquè arribin a les oïdes dels participants, el cor i la vida dels quals han de ser tocats per l'Evangeli, ben aprofundit en l'homília», assegura.

Què va canviar a Catalunya a partir del Concili i per què la va fer entrar en la modernitat?

Assenyalaré dos punts: la reforma litúrgica, en què destacava la lloança a Déu, i les lectures bíbliques en llengua vernacle. Catalunya, Mallorca i Menorca en van ser capdavanteres. L'altra, que enllaça amb la modernitat, és la llibertat religiosa: l'*estat confessional* esdevenia poc apte per a la convivència pacífica de les diverses cultures i religions.

Què va quedar pendent i, de fet, encara està per resoldre?

Molts problemes del Vaticà II encara ho són avui: l'ensamblatge i l'equilibri dels laics i les laiques amb els bisbes i els capellans, l'ecumenisme, una major rellevància de les Esglésies locals i major col·legialitat entre elles... I hi ha problemes nous: veig el cansament d'Occident i la crisi global. La pregària de súplica ha de ser decisiva en la renovació de l'Església.

Caldria un Vaticà III?

Un nou concili actualitzaria el moment dolç de diàleg eclesial fluid entre bisbes i experts propiciat per Joan XXIII. Però de concilis se'n fan una mitjana d'un cada segle —tocaria cap el 2060—, i potser s'obtidria un resultat semblant si el Papa, ben decidit, s'envoltés durant un *temps sinodal* d'alguns caps de les esglésies locals més rellevants.

Òscar Bardají i Martín

EN PAREJA

La incòmoda comunicació

No pretendo ser original al dir que la causa més important de fracaso en la relació de pareja es la falta de comunicació. Lo han dicho muchos autores antes que yo; pero, aquí, al menos contribuyo en ratificar esta opinión, porque estoy plenamente convencido de la misma. La constato diariamente en la consulta.

Comunicarse entre los cónyuges, hablando cara a cara, sin tapujos, es fundamental para que cada uno de ellos tome el pulso del estado de su relación... y a la larga evitarse malentendidos. Por ejemplo, las diferencias entre las percepciones del marido y de la esposa respecto a la marcha de su matrimonio pueden aumentar con el tiempo, en especial si raramente se comunican sus sentimientos. Así, cada uno de ellos puede considerar que es el único que se sacrifica y hace concesiones, sintiéndose insatisfecho al considerar que su pareja no se da cuenta de todo lo que está haciendo para que el matrimonio funcione.

Es, pues, característico de un matrimonio desavenido e incomunicado que cada cónyuge crea que ha hecho el mayor esfuerzo de adaptación, o que ambos consideren que han dado más de lo que han recibido para satisfacer las necesidades de su pareja. Me sorprende comprobar, en las entrevistas médicas por separado con cada uno de los cónyuges, lo diferentes que pueden ser sus puntos de vista: lo que es tolerable o incluso satisfactorio para uno, puede ser cada vez más insoportable para el otro; o bien, uno de los cónyuges cree que el otro debería conocer lo que él desea «sin que se lo pida» (esta expectativa de que el cónyuge deba ser adivino suelo verla con frecuencia en matrimonios desavenidos).

Dr. Paulino Castells
(*En pareja*, Ed. Planeta;
En parella, Ed. Pòrtic)

AGENDA

ACTES I CONFERÈNCIES

Escola de Pregària amb el senyor cardenal. Preguem amb l'Església. Eucaristia d'acció de gràcies en acabar el curs, a la Catedral, dijous 21 de juny (20 h). Organitza la Delegació Pastoral de Joves (t. 934 121 551).

Presentació del llibre del Dr. Rovira Belloso. El dimarts 26 de juny (19 h), a la Sala Pere Casaldàliga de la Llibreria Claret (c/ Llúria, 5), es presentarà el darrer llibre del Dr. Rovira Belloso, *Déu fa créixer les persones* (Ed. Saragossa). Hi intervindran Francesc Grané, Francesc Torralba, Sergi Gordo i l'autor.

Basílica del Tibidabo. Aquest diumenge 17 (12 h), eucaristia concelebrada amb consagració de les famílies al Sagrat Cor de Jesús. Tots els dies de juny: 18 h rosari, vespres i benedicció en el mes del Sagrat Cor de Jesús. Dijous 28 inauguració oficial de la nova il·luminació de la basílica.

Reflexió sobre l'actualitat cultural i religiosa del mes, a càrrec de Montserrat Esteve, periodista i guionista del programa *Signes dels Temps* de TVC. A l'auditori de la Fundació Joan Maragall (c/ València 244, 1r), dilluns 18 juny (19 h).

Asociación de Adoradoras (c/ Mallorca, 232). Jueves 21 de junio (todos los terceros jueves de mes), oración ante el Santísimo (12 h) y eucaristía (12.30 h).

EXERCICIS I RECESSOS

Casa «Maria Antònia París». Missioneres Claretianes (c/ Major de Sarrià, 169). Exercicis espirituals dirigits pel P. Jaume Boada, dominic. Dies 5 al 14 de juliol. Informació: t. 932 037 212 o misionerassarria@gmail.com.

Exercicis a la Cova de Manresa el mes de juliol. Tot el mes, de l'1 al 30, amb Francesc Riera. *Vuit dies*: de l'1 al 10, amb Jaime Roig del Campo; de l'11 al 20, amb Josep Rambla; i del 21 al 30, amb Josep Giménez. *De contemplació*: amb Xavier Melloni, de l'1 al 10 (iniciació) i de l'11 al 20 (aprofundiment). Ins-

Trobada arxidiocesana de diaques.

Va celebrar-se al Seminari Conciliar el 14 d'abril i fou presidida pel cardenal, Dr. Lluís Martínez Sistach, acompanyat del bisbe auxiliar, Mons. Sebastià Taltavull, que té encomanada la cura dels diaques permanents. El senyor cardenal va agrair als diaques la seva col·laboració i la seva disponibilitat al servei de l'arxidiòcesi i de les parròquies.

Creu de Sant Jordi a la Fundació Blanquerna. El passat 20 d'abril, al Palau de la Generalitat, fou lliurada la Creu de Sant Jordi a 25 personalitats i 15 entitats. Entre les entitats guardonades hi ha la Fundació Blanquerna, de l'Arquebisbat de Barcelona, que està integrada en la Universitat Ramon Llull, que enguany celebra el seu 50è aniversari. Rebé el guardó el president de la Fundació, Dr. Salvador Pié.

scripcions: t. 938 720 422 o repcio@covamanresa.cat.

BREUS

Màster en «Diàleg interreligiós, ecumènic i cultural». Ofert pels cursos 2012-2013 i 2013-2014, en modalitat presencial i virtual, per la Facultat Blanquerna (Universitat Ramon Llull) i l'Institut Superior de Ciències Religioses de Barcelona (ISCREB). L'horari lectiu presencial serà de 18.30 a 21 h, els dies feiners, a la seu de l'ISCREB (c/ Diputació 231). Preinscripció fins al 13 de juliol a www.iscreb.org. Matriculació: del 4 al 25 de setembre a l'ISCREB, t. 934 541 963, fax 933 237 373.

Nous màrtirs de la Guerra Civil d'Espanya. El Papa Benet XVI autoritzà, el passat 10 de maig, la promulgació de nous decrets de la Congregació per a les Causes dels Sants, que obren el camí a la beatificació d'un grup de 37 víctimes de la persecució religiosa a Txèquia, Alemanya i Espanya. Aquests darrers són dos sacerdots dominics i un grup de Fills de la Sagrada Família integrat per dinou religiosos i sacerdots i un laic exalumne, tots ells martiritzats a l'inici de la Guerra Civil (1936-1937).

Cent anys elaborant ciris per al culte.

Ceres Roura, una empresa familiar de Figueres fundada l'any 1912, celebra enguany el centenari. L'origen d'aquesta empresa es deu a la iniciativa del capellà Mn. Sebastià Roura Casadevall (Olot, 1876 - Figueres, 1918), qui va pensar que podia obrir-se camí en el mercat cerer elaborant espelmes per a la litúrgia. Actualment l'empresa elabora més de 1.000 tones d'espelmes l'any.

Els productes més comuns són els llançons per al Santíssim i per a ofrenes. En agraïment pels cent anys de col·laboració amb l'Abadia de Montserrat, l'empresa i el seu personal van oferir un gran ciri (en la foto) a la Mare de Déu de Montserrat i foren rebuts pel Pare Abat.

PUBLICACIONS

Història de l'Església. Època moderna i contemporània, de Mn. Joan Galtés. La història és mestra de la vida. L'autor, historiador i vicari episcopal de la nostra arxidiòcesi, després de fer els estudis d'història eclesial a la Pontifícia Universitat Gregoriana de Roma, ha compaginat el seu intens treball pastoral amb la dedicació a aquesta assignatura. El llibre, editat per l'Institut Superior de Ciències Religioses de Barcelona té 322 pàgines i està destinat als alumnes que cursen aquesta assignatura, encara que és molt recomanable llegir-lo per comprendre i estimar l'Església de Jesucrist.

Teologia Actual.

Aquesta revista està editada per la Fundació Didascalion, amb el patrocini del Capítol de canonges de la catedral de Barcelona. El degà del Capítol, Dr. Joan Guiteras, n'és el director. El número 84 està dedicat a dos temes: la santedat i l'art. Diversos autors escriuen sobre la santedat, entre ells el cardenal Jorge Maria Bergoglio, arquebisbe de Buenos Aires. Pel que fa a l'art, Carme de Miguel publica un treball sobre l'obra de Josep Maria Subirachs a la basílica de la Sagrada Família. Adreça de la revista: Sant Sever 9, 08002 Barcelona, t. 933 428 260.

PALABRA Y VIDA

El agua, elemento esencial para la vida

Con motivo de la actual crisis económica, se ha dicho que todos debemos hacer un esfuerzo para educarnos en un estilo de vida más austero, valorando las cosas pequeñas y compartiendo lo poco que tenemos, con nuestro testimonio en el día a día. Hoy quisiera sugerir unas reflexiones sobre el uso responsable del agua, como una expresión de esta actitud austera y a la vez solidaria.

Me da pie a hacerlo la celebración del VI Forum Mundial del Agua, que tuvo lugar el pasado mes de marzo en Marsella. Se trata de un encuentro que cada tres años organiza el Consejo Mundial del Agua, que reúne a entidades privadas y estatales para analizar y promover una visión realista y solidaria de este elemento tan necesario para la vida.

El tema de este encuentro fue precisamente: «El agua, un elemento esencial para la vida». En él participó la Santa Sede a través de una delegación y el Consejo Pontificio para la Justicia y la Paz presentó la ponencia que motiva este comentario. En primer lugar, la ponencia presenta una síntesis histórica del largo camino seguido hasta el reconoci-

miento del derecho a disponer del agua potable, algo asumido ya por la comunidad internacional. El *Compendio de la Doctrina Social de la Iglesia*, publicado el año 2004, afirma que «el derecho al agua, como todos los derechos del hombre, tiene su fundamento en la dignidad humana y no es una valoración de tipo meramente cuantitativo», y añade que «es un derecho universal e inalienable».

Con notable realismo, en la segunda parte de la ponencia, se analiza la situación actual en lo referente al acceso de los pueblos al agua potable y se reconocen las muchas carencias existentes en este aspecto. Se considera que más de 900 millones de personas no disponen de agua suficientemente depurada para no comprometer la salud de sus usuarios.

En su última parte, la ponencia de la delegación de la Santa Sede formula algunas propuestas de actuación para poder avanzar ante este grave problema que afecta a mucha gente. Recuerda que el derecho al agua potable ha sido reconocido, pero que los progresos para que sea ejercido en la vida práctica son lentos. Cabe aplicar, también en este

punto, el principio de la Doctrina Social de la Iglesia del destino universal de los bienes, por lo que pide que el agua sea reconocida como «un bien común mundial».

El documento del Vaticano no olvida que la gestión del agua no es un problema que atañe sólo a los técnicos, a los políticos o a los administradores de los recursos públicos. «Es y debe ser —afirma— una preocupación de toda la sociedad civil, que conserva la responsabilidad última en este punto. Por ello, cuando la comunidad política no se muestra capaz de cumplir su función, la sociedad civil tiene que movilizarse para que se logre este objetivo.»

La conclusión práctica de estas reflexiones no puede ser otra que imponernos todos un uso austero, responsable y solidario del agua.

Cuando millones de personas no disponen de agua en cantidad y en calidad suficientes, la Iglesia, en el Forum Mundial de Marsella, elevó una voz que podemos resumir en dos palabras: sobriedad y solidaridad.

† **Lluís Martínez Sistach**
Cardenal arzobispo de Barcelona